

UNISTAJA SURM

UNISTAJA
SURM

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

ŠOTI KRIMINULLIDE SARI

M. C. Beaton
Death of a Dreamer
Mysterious Press
The Mysterious Press name and logo are registered trademarks
of Warner Books.
1271 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

First Edition: February 2006

Copyright © 2006 by Marion Chesney

Toimetanud Siiri Rebane
Kujundanud Jüri Jegorov
Küljendus ja makett Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Ragne Kepler ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-099-0
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Armastusega Alice Boatwrightile ja Jim Mullinsile

ESIMENE PEATÜKK

*Kui unelmais sa minu, siis minu oledki,
sest rõõmud meil on imetabased.*

– John Donne

Talv oli Šotimaa äärmisemas põhjaosas Sutherlandi maakonnas olnud iseäranis karm. Ulgudes olid Atlandilt saabunud tuisud, mattes teed ja külad sügavate hangede alla. Pateli toidupoes Lochdubh' külas müüdi peaaegu kogu kaup viimseni ära ja ühel hetkel pidid päästekohterid hakkama hädas kohalikke varustama.

Aga siis, märtsis, möirgas viimane torm, millele järgnesid pehmed tuuled ja sinine taevast. Õhk kaikus sae vingumisest ja haamrite kolkimisest, kui Lochdubh' elanikud, kes oleksid justkui pikast talveunest ärrganud, tormi tekitatud kahjusid parandama asusid.

Politseijaoskond oli mäenõlva varjus ja talve hullemast laastamisest pääsenud. Konstaabel Hamish Macbeth leidis, et ainus, mis parandamist vajas, oli kanakuudi katus.

Hamishi juurest astus läbi kohalik kalur Archie Macleod ja leidis leekivpunase peaga kiitsaka politseiniku redeli peal usinalt kanakuudi katusesse naelu löömas.

„Kena päev, Hamish,“ hõikas Macleod.

Rahul, et miski tööd katkestas, ronis Hamish redelilt maha. „Pidin just teevee üles panema, Archie. Kuidas oleks tassikesega?”

„Nojaa, tee kuluks ää küll.”

Archie järgnes Hamishile kööki ja istus laua äärde; Hamish pani vana tahmunud kannu puupliidile.

„On sul palju kahjusid, Archie?”

„Katuselt on muist kivisid maas. Aga proua ise läks üles katust parandama.”

Hamishi pähkelpuunid silmad välgatasid lõbusalt. „Ei viitsi ise vaeva näha, mis?”

„Oijei, kussasellega. Naesed tea ikka paramini ja nad on õigem rahu jätta. Kuidas sul endal läeb?”

„Vaikselt. Karmi talvega on üks hea asi vähemalt,“ ütles Hamish kapist kruuse võttes üle õla. „Lõuna kaabakad ei tule siia üles neid maju puistama, mis talvel tühjad seisavad.”

„Jaa ja rahvas on nii lahke üheteise vasta. Ühine vastaline paneb kokku oidma. Kuidas too uustulnukas talve üle elas? Või sõitis tükkis ää lõunasse?”

Uustulnukas oli Effie Garrard. Hamish oli teda külastanud läinud suvel, kui Effie alles saabus, ja olnud kindel, et naine ei

jää kauaks. Hamishi meelest oli ta üks noist mõnikord Põhja-Šotimaale sattuvatest romantikutest, kes otsisid midagi, mida nad „elukvaliteediks” nimetasid.

„Ma saatsin läinud kuul metsavaht Henry teda vaatama ja see ütles, et maja oli kõik kinni pandud.”

Vesi kannus läks keema. Teekannu täites mõtles Hamish murelikult Effiele. Ta oleks pidanud ikka ise sinna minema. Äkki lebas vaene naine surnult majas, kui Henry seal käis?

„Teadsa mis, Archie? Käin seal üleval ää ja voatan, kas Effiega oo kõik korras.” Hamishi mägismaa aktsendi äkiline esiletulek reetis, et ta tunneb end süüdi.

Pärastlõunal istus Hamish politseimaasturisse, tõrjudes tagasi oma koera Lugi ja kassi Sonsie katse samuti autosse pugeda. „Ma viin teid hiljem jalutama,” hõikas Hamish neile.

Hamish nägi Currie õekseid, Nessiet ja Jessiet, teel seismas ja teda jälgimas. Autoaknad olid alla lastud ja Hamish kuulis selgesti Nessiet ütlemas: „See mees on omadega puhta segi läind. Räägib loomadega, nagu oleks need inimesed.”

Näost punetades sõitis Hamish minema. Metskassi enesele võtmine oli külas palju kriitikat vallandanud, inimesed hädaldasid, et sellist looma ei saa kodustada. Aga Sonsie oli paigale jäänud ega näidanud märkigi lahkumise kavatsusest.

Effie Garrard oli otnud väikese ühekorruselise majakese mägedes ülalpool Lochdubh'd. Majakesel oli lainelisest plekist katus, kivipõrandad ja kamin, mis ajas suitsu sisse. Kui Hamish teda esmakordselt külastas, leidis ta eest väiksekasvulise,

neljakümnendais aastais, tugeva kehaehitusega, hallinevate pruunide juuste, ümara punapõskse näo ja pisikese pruntis suuga naise. Naine oli vaimustusega rääkinud Põhja-Šotimaa ülevusest ja kuidas ta kavatses kohalikes poodides oma „kuns-tiesemeid” müüa.

Kui ta on veel elus, ja Hamish lootis kogu hingest, et on, pidi ta Hamishi meelet olema asjad pakkinud ja lahkunud, kõik šotiromantilised unistused põrmuks pudenenud.

Aga kui Hamish majakesele lähenes, nägi ta korstnast suitsu tõusmas. Võibolla on naine majakese kellelegi teisele müünud, mõtles Hamish, ja karmi külma talve tõttu, mis enamikku sun-dis toas püsima, polnud ta sellest kuulnud.

Aga see oli Effie ise, kes talle ukse lahti tegi. „Te peate tõesti laskma telefoni majja panna,” ütles Hamish. „Talvel oleks võinud midagi juhtuda ja me poleks teadnud, et te abi vajate.”

„Mul on mobiil.”

„Kas see töötab siin üleval? Meil on leviauke rohkem kui levi.”

„Jah, see töötab kenasti. Tulete sisse teed jooma?”

„Aitäh.” Hamish võttis mütsi peast ja kummardus, et mada-last ukseavast siseneda.

Avatud köögiga elutoas oli pikk töölaud pottsepakedraga. Laual olid mõned ilusates värvides glasuuritud vaasid ja kausid.

„Oma töö?” küsis Hamish, tõstes laualt safiirsinise kausi-kese ja keerates selle tagurpidi.

„Jah. Härra Patel võttis mõned ja Tommeli lossi suveniiri-pood veel mõned. Talvel ei müünud ma kehva ilma tõttu midagi,

aga kui nüüd jälle külatajaid käima hakkab, tuleb loodetavasti ka käivet.”

Seintel rippusid lindude ja lillede pildid, igaüks tõeline pärl. Hamishi arvamus Effiest hakkas muutuma. Naine oli andekas kunstnik.

„Mind üllatab, et siin üleval talve vastu pidasite,” ütles Hamish.

„Selleks polnud vajadust. Kohvi või teed?”

„Kohv oleks tore. Must. Mis mõttes – polnud vajadust?”

„Läksin õe juurde Brightonisse, nii et pääsesin kõige hullumast. Istuge ometi, ärge koogutage minu kohal.”

Kuni Effie kohvi tegi, istus Hamish kõvale toolile töölaua nurgas. „Kummaline,” ütles Hamish. „Arvasin, et teil on selleks ajaks mägismaast kõrini.”

„Miks? See on kõige ilusam paik maailmas.”

Jah, mõtles Hamish küüniliselt, kui saad enesele lubada siit talveks minema kaduda.

Valjusti ütles ta: „Oh, pidasin teid üheks noist romantikutest.”

„Romantik olla pole häbiasi. Igaühel peavad unistused olema. Siin on kohvi.”

Hamish silmitses sinist kausikest. „See kauss. On see müüa?”

„Muidugi.”

„Paljuga?”

„Viiskümmend naela.”

„Viiskümmend naela!” Hamish pörnitses naist.

„See on kunstiteos,” vastas naine rahulikult. „Viiskümmend naela on selle eest odav hind.”